

I PREMI DE NARRATIVA

"BIBLIOTECA DE CANET DE MAR"

SANT JORDI 2014

podeu consultar les bases a:

Biblioteca P. Gual i Pujadas
Riera Sant Domènec, 1 A
08360 – CANET DE MAR
Tel. 93 795 60 37
b.canet.pgp@diba.cat
<http://bibliotecavirtual.diba.cat>
<https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar>

ACTA DEL JURAT DEL
I PREMI DE NARRATIVA "BIBLIOTECA DE CANET DE MAR"
SANT JORDI 2014

A Canet de Mar, a 22 d'abril del 2014, essent les 2 h del migdia i reunits a la Biblioteca P. Gual i Pujadas, es troba el jurat del I Premi de Narrativa "Biblioteca de Canet de Mar", Sant Jordi 2014, format per Mireia Illa, Lourdes Pla, Ferran Medina, Miquel Sabaté, Susanna Àlvarez i Irene Feliu, com a secretària i representant de la Biblioteca

Després de les deliberacions prèvies, el jurat acorda el següent veredict i declara que els premis a les obres són:

- **Grup A. Categoria Infantil (4-5 anys participant amb il·lustració): "L'illa i l'arbre"** de la qual n'és l'autor: **Lluc Gurri**.

Menció Especial (4-5 anys participant amb il·lustració): "L'aigua" de la qual n'és l'autora: **Yasmina El Yayahoui**.

- **Grup B. Categoria Infantil (6-8 anys): "Fàbrica de paraules"**, de la qual n'és l'autora: **Nàdia Xandre Abramova**.

Menció Especial (6-8 anys): "L'Abecedari", de la qual n'és autor: **Roger Gonzalo Martí**.

- **Grup C. Categoria Infantil (9-12 anys): "Qui sap!"**, de la qual n'és l'autora: **Jordina Solà Feliu**.

Menció Especial (9-12 anys): "La Laia i l'Abecedari" de la qual n'és l'autora: **Cristina Mir Pou**.

- **Grup D. Categoria juvenil (13-17 anys): "Una vida de lletres"** de la qual n'és l'autora: **Laia Benítez Manzanás**.

Menció Especial (13-17 anys): "Per terres de Luisiana" de la qual n'és l'autor: **Joan Sánchez García**.

- **Grup E. Categoria adult (a partir de 18 anys): "L'autèntica literatura"** de la qual n'és l'autor: **Artur Garcia Fuster**.

Menció Especial (a partir de 18 anys): "Sense lletres no hi ha respostes" de la qual n'és l'autor: **Marina Vidal i Martí**.

Segons les bases del concurs, l'acte de lliurament dels premis tindrà lloc la diada de Sant Jordi, el 23 d'abril de 2014, a l'escenari de la bibliotera, a 2/4 de 6 h de la tarda.

Sense més a tractar, es dona per acabada la reunió essent les 3 h de la tarda.

I perquè així quedi en acta, el jurat ho signa.

Mireia Illa

Lourdes Pla

Ferran Medina

Miquel Sabaté

Susanna Àlvarez

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

Diputació
Barcelona

Xarxa de Biblioteques
Municipals

GRUP A:

Categoria INFANTIL 4-5 anys

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

Premi

Títol: “L’illa i l’arbre”

Pseudònim: Taquetes

Autor: Lluç Gurri

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

Menció

Títol: “L’aigua”

Pseudònim: Blancaneus

Autor: Yasmina El Yayahoui

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

GRUP B:

Categoria INFANTIL 6-8 anys

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

Premi

Títol: “Fàbrica de paraules”

Pseudònim: Majúscula

Autor: Nàdia Xandre Abramova

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

Fàbrica de paraules

Havia una vegada una família de lletres que volien crear paraules.

-Lletres! –va cridar l'atenció l'**A**.

-Sí, lletra **A**?! –van dir les lletres sorpreses.

-Voleu crear noves paraules? –va preguntar l'**A**.

-Ehem, germaneta gran –va dir l'**a** interrompent.

-Sí? Que vols? – digué l'**A** tota estranyada.

-Què com sabem que volen dir? –preguntà curiosa l'**a**.

-Votarem, germaneta -va dir l'**A**.

-Un moment, no ens barallarem? -van dir les lletres **C** i **B**.

-És veritat lo que diuen -van dir la **c** i la **b**.

-No interrompeu als grans! –va dir l'**E** sense paciència.

-Sol volem aju... –van intentar dir les lletres minúscules.

-Xsstt –van dir les **MAJÚSCULES**.

-*Ezteu* interrompent *alz granz* –va dir la lletra **Z**.

-Doncs adéu –van pensar les lletres minúscules.

I se'n van anar a jugar al poble de *Vilaccessoris de Lletres* . A *Vilaccessoris de Lletres* viuen les comes, els punts suspensius, els punts i tots aquells estris que decoren les lletres.

-Hola *zenyoretez* . Què *ezteu pazejant*? –va preguntar la lletra **z**.

Tots la van mira d'una manera rara.

-Què? *Eztic* millorant el meu *aczent* –va dir la **z**.

-Ahh? –van dir totes les minúscules amb cara de circumstàncies.

-Ehem... sí, estem passejant –van dir les senyoretes.

-Com us dieu? –va preguntar la lletra **j**.

-Jo em dic coma nº 1 –va dir amb veu molt femenina.

- Nosaltres també existim! -van dir envejoses les altres comes.
- Som les comes enumeratives -van cantar a cor.
- OOOHHH!!!! -van dir les lletres **I, m, n, r i s**.
- Fantàstic!!! Anirà molt bé als nostres germans -va dir l'**a**.

Poc després, van arribar al seu poble amb les comes.

- Hola! On estàveu? -va dir la **J**.
- Fent un passeig. Ja teniu les paraules amb significat? -va preguntar la **j**.
- Doncs sí -va dir l'**A**.
- I nosaltres tenim noves amigues, les comes -va dir la lletra **g**.
- Ens dieu les paraules? -van preguntar les comes.
- Sí. Són: amor, pau i felicitat -van dir les **MAJÚSCULES**.
- I que signifiquen? -va preguntar la **m**.
- Amor, significa com estimem als altres -va dir la **D** molt tranquil·la.
- Què bonic! -va dir la **m** abraçant a la **M**.
- Pau, és el contrari de guerra -va dir l'**A**.
- OHH!!! -va dir la **N** jugant amb la **n**.
- I per últim... -va esperar la **O**.
- Què? Què? Què? -digueren tots impacients.
- Felicitat, per que sempre estiguem feliços -va dir la **O** molt feliç.
- Yuupy , yuppy ,yuppy... -van dir tots.

I així van crear aquestes paraules tant boniques.

I... Vet aquí un gat, vet aquí un gos aquest conte ja s'ha fos.

Menció

Títol: “L’Abecedari”

Pseudònim: Joan

Autor: Roger Gonzalo Martí

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

Joan

GRUP B: categoria INFANTIL 6-8 anys

L'ABECEDARI

Hi havia una vegada un abecedari que volia fer una aventura i van fer grups per fer-la. Tot el grup va cridar la O però no hi era. Les lletres es van disgustar molt perquè era la més important i la van buscar per tots els pobles.

Es van separar de tres en tres, van fer un mini exèrcit i van buscar per tot Roma. Van parar davant de la porta del castell i van veure la O que estava dins d'una cova. Van enviar la H, la doble SS i la R, però la que va entrar va ser la H, ja que no feia remor.

Així la van poder recuperar i, per tant, el poble de Roma va poder entendre's.

GRUP C:

Categoria INFANTIL 9-12 anys

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

Premi

Títol: “Qui sap!”

Pseudònim: Kalea

Autor: Jordina Solà Feliu

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

QUI SAP!

Això que ara us explicaré és un secret, d'acord? No ho pot saber ningú ! Si les lletres s'assabentessin que ho he explicat, "hem tallarien el cap literalment" així que txsss!!! txsss!!!

Tot va començar en una classe de P-3, la senyoreta havia escrit a la pissarra totes les lletres de l'abecedari , de la A a la Z. Com sempre les vocals robaven el protagonisme a les consonants. Era tard i va sonar el timbre " riiiiing!!!, riiiiing!!!

- Ja es l'hora del pati! - Va cridar la senyoreta.

Tots els nens ràpids com el vent van corre a agafar l'esmorzar i van marxar volant cap el pati.

Quan les lletres van veure que no quedava ningú a l'aula, es van desenganxar de la pissarra i van començar a parlar.

- Els nens prefereixen a les "supermegavocals extraguais", som les millors!- Va exclamar la lletra "A".
- A si? Doncs sense la meva ajuda no podries formar alguns noms d'aquests nens, com ara Berta o Bartomeu. – Va contestar la lletra "B".
- I sense la meva tampoc – Van cridar la resta de consonants.
- Doncs mireu, sense un membre de les "supermegavocals extraguais" no podríeu fer res! – Va replicar la lletra "A".

I tot seguit es va muntar un gran guirigall quan totes les lletres van començar a discutir sobre la seva importància i a faltar-se el respecte.

- Que estàs embarassada? -O i portes un globus en aquesta panxa? - li va dir la "I" a la "B".
- Amb tú jugarem a futbol , seràs la pilota! – Li deien la "G" i la "L" a la "O".

De sobte un nen va entrar corrents a la classe i va veure a les lletres barallant-se i insultant-se. En veure'l les lletres van callar de cop.

- Com és que has tornat abans d'hora? – Li va preguntar la "B".
- Me oblidat l'esmorzar – va respondre en Jordi
- Vosaltres parleu? – va preguntar amb sorpresa en Jordi .

Les lletres no van poder respondre perquè , en Jordi, va sortir disparat com una moto cap al pati a explicar el que havia vist.

En Jordi va arribar corrents fins on hi havia la mestra, cridant que havia vist parlar les lletres , la va agafar del braç i la va anar estirant fins a l'aula.

- Ho he vist!, ho he vist!, amb els meus ulls! – cridava excitat en Jordi.
- D'acord , d'acord, ja vinc ! - li deia la professora sense entendre el que passava.

Quan la mestra va entrar a l'aula, les lletres tornaven a ser a la pissarra , com s'hi res hagués passat, tot era al seu lloc, res estrany.

En Jordi es va quedar palplantat, amb els ulls enganxats a les lletres que omplien la pissarra.

- Que havies vingut a fer a la classe ? – li va preguntar la mestra al Jordi.

Després d'un petit silenci en Jordi , amb un fil de veu va dir:

- A buscar l'esmorzar!
- Doncs va! Agafa'l i torna al pati. Que tens molta imaginació! – Va dir la mestra.

En Jordi va agafar l'esmorzar , va sortir de l'aula i va tancar la porta. Just quan deixava anar el pany va poder escoltar unes rialles i algú que demanava silenci. En Jordi sempre a sabut que aquella història no era fruit de la seva imaginació que havia estat real però tenia clar que mai ningú el creuria. Així que se la va guardar a la seva memòria. Al cap dels anys en Jordi , aquell nen, va arribar a ser Avi, i cada nit quan marxo al llit, ell m'explica aquesta història abans de llegir-me un conte. I jo m'adormo pensant que potser demà enxamparé les lletres de la pissarra de la classe parlant i barallant-se. Qui sap!

Kalea

GRUP - C - INFANTIL

Menció

Títol: “La Laia i l’Abecedari”

Pseudònim: Coco Petita

Autor: Cristina Mir Pou

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

LA LAIA I L'ABECEDARI

La Laia té cinc anys i va a P-5 a l'escola Muntanyeta. Està aprenent a llegir però no hi ha manera. Li costa molt, tot i que és molt espavilada. Té molt de talent per la música, el teatre, el dibuix, etc. En canvi es distreu a la classe de lectura perquè s'avorreix. Quan llegeix o escriu repeteix molt les paraules, canvia les lletres ... i li costa molt l'ortografia.

La seva professora es diu Blanca. La Blanca és jove i alta. Té el cabells llargs i estirats. És molt simpàtica però també s'enfada quan els nens es porten malament. Avui, la senyoreta Blanca vol que la Laia aprengui a llegir la frase del dia, després aniran a jugar a ordenar l'abecedari i seguidament tota la classe de P5 sortirà al pati per jugar .

La Blanca els ha ensenyat un poema que parla de les lletres A, B i C. A tots els nens els ha encantat, menys a la Laia. De deures, han de pintar el dibuix de l'abecedari i ja de pas estudiar-lo. Quin rotllo ! pensa la Laia.

Abans d'anar cap a casa, la mare i la Laia decideixen anar a visitar l'àvia Carmeta. Quan arriben, l'àvia té un regal preparat per a la Laia. Ella s'imagina una nina, però no, és un trencaclosques de lletres. Així pot aprendre d'una manera més divertida. Què pesats que estan tots amb les lletres! A casa de la seva àvia també hi ha les seves cosines grans que es diuen Judit i Bet. La Laia les admira molt perquè són més grans i sempre saben més coses que ella. Ella els explica que està una mica preocupada perquè li costa llegir i no li agrada. La Judit i la Bet no ho poden permetre i l'ajuden amb el que més bé saben fer, tot jugant.

Ja s'ha fet tard i la mare diu que han de marxar, que la Laia té deures i la Bet i la Judit també.

Un cop a casa mentre la Laia fa els deures la seva mare busca per Internet un llibre de lectura i escriptura per ajudar la seva filla. Arriba el pare a casa i la nena li ensenya com llegeix però s'entrebanca i es desanima de seguida. Els

pares la consolen i fan un tracte, cada dia dedicaran una estona tots tres a repassar les lletres. Ara se sent més tranquil·la.

És hora de sopar, quan s'han cruspit la deliciosa pizza que fa la mare, la Laia s'enfila al tamboret que hi ha al bany i es renta les dents. La mare l'ha de vigilar perquè igual que la lectura, rentar-se les dents no és el seu fort. Es posa al llit i els pares li fan un petonet. Bona nit, que dormis bé i no t'angoixis amb les lletres, li diuen.

Aquella nit la Laia somnia que les lletres cobren vida i juguen amb ella. La lletra **A** la deixa enfil·lar-se i llançar-se com en un tobogan. Quan es cansa, la lletra **B** la deixa asseure's en els seus foradets per descansar. En el somni també surt la lletra **L**, que és la seva preferida perquè és la inicial del seu nom. La **L** té un problema, es de color blanc i es veu molt avorrida, així que la Laia treu una capsa de ceres i la pinta amb floretes i cors. I així amb totes les lletres de l'abecedari.

L'endemà quan es desperta es recorda del somni. Va a corre cuita a la cuina i l'explica als seus pares. Els seus pares s'adonen que la seva filleta els està dient l'abecedari de memòria i estan tan contents...

Mentre va cap a l'escola va lletrejant els rètols de les botigues que troba pel camí.

Arriba a l'escola i és la primera a qui pregunten la lliçó. Té una por, es pensa que no s'ho sabrà. Comença a dir les lletres i "abracadabra" se les sap de l'A a la Z.

La senyoreta Blanca està molt contenta de veure com la Laia ha evolucionat amb les lletres i li diu si vol ser la presentadora de la seva classe en el festival de final de curs. La Laia no pot estar més feliç. Està segura que d'aquí a final de curs ja sabrà llegir bé i ho farà genial.

FI

GRUP D:

Categoria JUVENIL 13-17 anys

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

Premi

Títol: “Una vida de lletres”

Pseudònim: Aial

Autor: Laia Benítez Manzananas

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

Una vida de lletres

El so del timbre va “despertar-nos” just després que la profunda veu del professor de literatura recités l’últim vers d’un tal Antonio Machado. Em vaig girar i vaig somriure al veure que cada un de la colla era en el seu món. Encara érem molt joves, però no ens agradava, no ens emocionava llegir, crèiem que si ja sabíem parlar... Per a què necessitàvem tanta literatura, tanta sintaxis i tanta lletra?

“De què punyetes ens servirà, tot això?” ens preguntàvem gairebé cada dia.

Érem una trepa bastant original; a cadascú l’emocionava alguna cosa fins a no poder més, fins a desesperar. Crèiem que cadascú tenia un talent, alguna cosa que el feia ser diferent, que el feia creure que aquesta societat no estava ben estructurada. Cadascú amb el seu abecedari, el seu diccionari, el seu món. En Ramon vivia per a les matemàtiques, els nombres eren la raó de tot. En Francesc gaudia amb les notes musicals, composava melodies amb els sons del carrer; amb els clàxons dels cotxes més enfadats, amb els timbres de les botigues... amb qualsevol cosa. I jo... bé, no crec que tingués cap talent especial. Ells sempre deien que era un somiatruïtes i massa enamoratís; però la veritat és que només estava penjat d’una noia, la més bonica de totes. Però bé, m’agradava la química... en el fons, l’amor és pura química.

Vam recollir les coses perquè havíem d’anar cap a la biblioteca de l’institut. En Ramon hi anava una mica empipat perquè ens saltaríem l’hora de matemàtiques per anar la xerrada d’un escriptor. Quan vam ser a la porta, l’home ja hi era. Era un ancià d’aspecte bondadós i amable; crec que a tots ens va fer pensar en els nostres avis. Caminava lentament amb l’ajuda d’un bastó i amb un somriure permanent. El professor de literatura no va trigar gens a agafar-nos i a col·locar-nos a primera fila per a que no ens despistéssim. Un cop tots asseguts i amb un murmurí permanent a la sala, l’home es va decidir a pujar a la tarima per iniciar el seu discurs. Amb pas decidit, va rebutjar l’ajuda dels dos professors i al cap d’uns minuts ja era al capdavant d’una colla d’adolescents a qui la literatura no semblava captivar. El que sí que va semblar fer-ho fou l’energia que ens va transmetre aquell senyor quan ens mirà als tres, després de demanar als nostres professors que abandonessin la sala.

Seguidament, ens calmà amb un somriure.

L'home va tossir per aclarir-se la gola i això va fer callar a tothom. Vam tenir la sensació de que aquell fou el primer cop on tots els altres es van creuar amb la mirada que ja ens havia lligat minuts abans; aquell cop, vam ser nosaltres els que vam somriure.

"Hola nois... Em dic Jaume..." començà a dir l'ancià. "Ja m'han explicat que acabeu de fer una classe de literatura espanyola. Heu vist que els vostres professors han marxat... Em podeu explicar què heu estat fent a la classe?"

Una veu del darrera -que ràpidament vaig reconèixer- li digué que havíem estat llegint poemes i comentant la vida d'Antonio Machado. En Jaume va tancar els ulls durant uns segons i se li escapà un altre somriure còmplice. En què devia pensar?

"No, no em referia això... Vull dir... Tu, per exemple." Digué senyalant en Ramon, que encara duia la calculadora a la mà. "Realment, què has fet a la classe d'abans?".

"Doncs... He estat mirant per la finestra i observant un arbre trencat per la tempesta d'ahir. Si la part que ha caigut cap al sòl formava amb aquest un angle de 50° , i la part del tronc que ha quedat dreta tingués una alçada de 30 cm... Em preguntava quina seria l'alçada de l'arbre abans de trencar-se, si formés un triangle rectangle amb el terra..." Contestà tímida però sincerament el nostre matemàtic.

- T'agraden més els nombres que les lletres, oi?
- Sí... Els números sí que ens obren portes. Com viuria la gent, sense les matemàtiques? Sense la física? Sense saber comptar, sense l'economia, sense l'ordre... Quin desastre!!! Els nombres ens acompanyen a tot arreu... Aturem cada dia el despertador que ens indica una progressió aritmètica del 0 al 59, i torna a començar... Anem a jugar, agafem un frisbee... Física pura!!!

En Jaume va somriure quan va veure que a en Ramon se li eriçava la pell. Aleshores, va dirigir la vista cap al noi del costat, cap a en Francesc, que es mirava les puntes dels dits, tacades amb mina de llapis.

Això va sorprendre l'escriptor, perquè li va demanar que li expliqués la raó d'aquelles taques.

- Esborro sense voler les tecles de piano que dibuixo a la taula amb llapis... Quan algun professor passa pel meu costat per revisar els deures, o a resoldre dubtes, m'afanyo a arrossegar els llibres i posar-los al damunt per a que no m'enxampin pintant la taula, o bé... amb la meva estranya forma de "tocar".- digué en Francesc.

L'home va restar callat i això va fer continuar l'explicació.

- Sóc petit i sec a l'última fila de la classe, així que és difícil que se'n adonin del que faig a les classes. Quan hi penso em ruboritzo una mica, perquè crec que si jo mateix em veiés... al·lucinaria. La música és la meva passió, i el piano el meu canal per transmetre-la. El conec molt, diria que me'l sé de memòria. El meu abecedari són les notes musicals. Així doncs... un dia vaig decidir dibuixar-me'l a la part inferior de la taula, i quan em distrec... el toco. És estrany, però sento les notes, sento els acords... en la meva ment, ressonant melodies. Si amb una taula...-
- Sí, és estrany... és estrany.- Sentencià l'home amb un somriure dels seus.

I així, va anar preguntant-nos aleatòriament a molts de nosaltres. Bastants havien estat atents i li explicaven com s'havien sentit amb els poemes, però d'altres s'atrevien a explicar a quina lluna havien viatjat en aquella classe. L'Alba fou de les primeres, i digué que Machado gairebé la feia plorar d'emoció. En sentir altre cop la seva veu, i com aconseguia expressar-se, em vaig posar vermell com un tomàquet. Aquell savi ho devia notar i deixà anar a l'aire, "...bé, veig que les lletres us han fet pensar. En alguna cosa, o en algú."

Però... per a què ens serveixen les lletres?- Va continuar. – Sí, els nombres ens donen dades, però les lletres ens expliquen què són aquestes dades. - Digué picant l'ullet a en Ramon.- Les lletres ens donen els "per què?" i els "perquè". Ens donen cultura, ens donen lògica. Les lletres expliquen els nombres. La música fa que el vent pugui emportar-se les paraules, les condueixi cap al cor. I no és maco, que et cantin allò que necessites sentir, al ritme dels batecs del teu cor?- Aquest cop somrigué a en Francesc.

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

–Les lletres són vida. Són paraules de benvinguda, són paraules d'adéu. Les lletres són eines per donar sentit al que som, al que sentim... i el que volem fer sentir.- I aquest cop, em somrigué a mi.

Tothom va quedar-se mut, i ens va deixar pensant durant uns 30 segons. Després d'aquests, continuà:

- Està molt bé tot això que m'expliqueu. No sé pas si algú de vosaltres serà escriptor; potser per aquí hi ha un bon economista, un gran inventor, o un reconegut músic. Però nois.... Les lletres són la mostra del nostre passat, el que decidim marcar del nostre present, i el que segurament s'escriurà del nostre futur. Són... són un dels tresors més valuosos, i dels que n'hem de tenir més cura. Són el bastó que ens ajudarà a caminar, ara i sempre, al llarg del nostre camí... Per tant, guardeu-les, guariu-les de qualsevol que vulgui ferir-les. Protegiu-les d'aquells que escurcen paraules i s'engreixen a costa de cruspir-se lletres. Protegiu-les d'aquells que volen fer pel·lícules sense guió abans que llibres, d'aquells que limiten el poder de la música, restringint-la de lletres. Sou poderosos, teniu el domini d'utilitzar-les, no podeu deixar que morin.

Amb el pas del temps, vaig perdre el contacte amb els meus amics. Tot i així, no em va sorprendre rebre notícies dels èxits del compositor Francesc... segons la premsa "escrivía unes lletres que tenien tanta qualitat com les mateixes melodies". Tampoc em sorprengué veure que l'autor del llibre de matemàtiques de secundària del meu fill era un tal Ramon. I respecte a mi... bé, continuo conquistant dia a dia a l'Alba, amb poemes d'Antonio Machado...

Aial

GRUP D: Categoria JUVENIL 13- 17 anys

Menció

Títol: “Per terres de Luisiana”

Pseudònim: Newton 8

Autor: Joan Sánchez García

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

Per terres de Luisiana

Com que no sé quan serà llegit aquest document, abans d'explicar el perquè de la meua dimissió, em presentaré. Em dic Aaron Cooper, natural d'Alabama i ens trobem a l'any del senyor 1823.

Fa 4 anys vaig començar a treballar per al senyor Rumsfeld, un vell verd mal vestit, ample de malucs i brut, amb l'únic vici de amuntegar diners per després gastar-los en tavernes d'espectacles nocturns. Crec que he estat clar. El senyor Rumsfeld treballa per a certa secció no gaire ben vista del senyor James Monroe, el nostre graciós president. La nostra divisió s'anomena "primer contacte i negociació amb la nova terra". Per a molta gent, pot semblar que amb aquest nom hem de passar la major part del nostre temps asseguts en despatxos i plens de fullaraca. Lamento comunicar –los que es troben ben equivocats. Els 365 dies de l'any, els passem muntats a cavall i amb dues caravanes, recorrent l'última adquisició del nostre govern: Luisiana, una porció equivalent a un terç de tots els Estats Units. Com la nostra denominació indica, en teoria, ens hauríem de dedicar a buscar totes les tribus d'indígenes assentades al territori i oferir-los alguna cosa que els pogués interessar a canvi de la seva terra: cavalls, carn, blat, seguretat... D'aquesta manera, un cop adquirida, podrien seguir vivint en aquesta, però pagant un impost. La realitat és ben diferent: el meu cap i tots els seus homes (autèntics porcs insaciabls), un cop surten de la vista dels oficials, només compleixen la part de la teoria de "buscar els pobles indígenes", la resta de la normativa no existeix. En arribar a una tribu, l'animal amb barba del senyor Rumsfeld baixa del seu carro i obliga la traductora que tenim assignada (l' Umi, que en realitat és una esclava índia que va ser capturada quan era nena en una revolta del seu campament) a que informi als seus que tenen dues opcions: la primera és que el cap de la tribu signi la venda i entregui una de les seves plomes per verificar la legalitat del tractat; la

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

segona, que en Harry (un home corpulent d'origen escocès) talli el cap del gran Pare, li agafi una ploma, cremem tot el campament i ens seguim quedant amb el territori. Davant de tal oferiment, sorprenentment tots trien la primera.

El mateix avorrit i sanguinari esquema durant 4 anys. Moltes tribus no parlaven l'idioma de l' Umi i no entenien l' idioma de signes per a gossos que utilitzaven els busca fortunes dels meus companys. La conseqüència era la mateixa per tothom. En menys d'una hora tota la terra cremava, des de les tipis fins als prats de les voreres, no es deixava ni rastre de la civilització que minuts abans de l'extermini havia estat vivint allà.

Un dia d'estiu, vam arribar a un prat preciós i florit on ens havien informat que hi havia una petita reserva de sedentaris de la tribu dels akwesasne, la gent que viu a la terra de les perdius. En arribar-hi, ens vam trobar amb una sola cabana en mig de la immensitat, al costat d'un riu. Ens vam posar a buscar al propietari, i quan ja passaven deu minuts, vam decidir desmuntar-li la tenda i, de pas, fer un descans i uns banys, que ja ens tocava.

Estava despullant-me quan vaig divisar, a distància, una fumarada. Sense que ningú ho apreciés vaig abandonar el grup a peu i m'hi vaig apropar. No portava ni el revòlver. Quan vaig arribar a l'origen del petit foc, vaig trobar-me amb un avi molt, molt gran, assegut amb les cames creuades, amb una cabellera que li arribava als peus, amb unes piles de sorra de diferents grandàries i colors, i unes figuretes de fusta i altres materials.

Com que no vaig apreciar cap perill, me'l vaig quedar mirant una estona, després em vaig asseure amb ell i vaig limitar-me a observar-lo.

-És de la tribu dels Acolapissa, una tribu de xamans- vaig sentir de cop. La veu venia de l' Umi, que m'havia seguit.

El vellet, en sentir això, va identificar l'accent com a familiar ja que va passar de la seva posició encongida a una de nova que consistia en aixecar els braços i ballar com si d'un boig es tractés.

De cop i volta va obrir els ulls, però d'ulls no en tenia! Només es veia blanc.

Va començar a tirar al foc figures i sorra, fent que aquest canviés de color i d' intensitat.

-Què fa?- vaig preguntar.

-Parla amb els Déus- va respondre'm la nostra jove traductora.

-I què diu?

-No diu res, només dóna les gràcies per totes les coses bones que han fet per ell i demana de noves. Cada una d'aquestes figuretes de fusta és una lletra en el seu idioma i les dóna com a ofrena, ja que són el regal més gran que es pot fer. A l'anglès, com a gairebé totes les llengües, les lletres són buides, no volen dir res. Pots unir milers d'elles per formar una única idea, i que aquesta no tingui contingut, parlar per parlar. Les lletres s'utilitzen, i moltes vegades no sabem ni per què, només les utilitzem, com si d'aire es tractés. No les valorem. En canvi, ell, i també per tots els meus germans, omplim cada lletra d'un món sencer, creem les lletres per allò que necessitem i creem les paraules per unificar idees. Cada caràcter és un cant cap alguna cosa .

Davant la meua cara atònita ella va prosseguir:

- Per exemple, aquest tros de fusta, que sembla un ocell amb les ales obertes, és la lletra Opa. Simbolitza la sensació de córrer pels camps i que l'aire lliure t'acaroni la cara, admiració pel vol dels ocells. En aquest tipus de pedra, que en realitat és un tros de crani, està inscrita la lletra Yoky, que dóna les gràcies als esperits per venir

a visitar-nos i aconsellar-nos a través de les aurores boreals. Aquest tros de tela és un retall de la cabana d'algú molt important, ja que té brodada la lletra Lacota, que representa la fraternitat universal entre germans de la mateixa sang. A la meua cultura, la pedra tan gran que acaba d'agafar és la lletra Migina, lloança a la mare Lluna, que ens il·lumina cada nit i ens permet visualitzar els problemes. Per últim, les tres plomes unides amb un cordill de llança simbolitzen la lletra Imala, la més important per a molts: personifica la transmissió de tota la saviesa a la descendència, la creació d'un vincle cultural entre savis i deixebles, en que uns poden ensenyar coses als altres.

Vaig estar un parell de minuts més observant com el xaman triturava ossos d'animals i els cremava. Després de reflexionar sobre tot el que m'havia explicat l'Umi em vaig atrevir a dir:

-Abans has dit que les lletres eren un món i que les paraules enllaçaven idees. Tot aquest ritual simbolitza alguna idea concreta?

Ella va somriure i va dir:

-Demana la llibertat pels seus germans i la serenor per la seva terra.

Vaig limitar-me a abaixar el cap.

No era un treball per a mi.

GRUP E:

Categoria ADULT a partir de 18 anys

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

Premi

Títol: “L’autèntica literatura”
Pseudònim: Dalmau Campells
Autor: Artur Garcia Fuster

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

L'autèntica literatura

Ja fa uns quants anys que, el dia abans de Sant Jordi, l'Associació de Negres Literaris dels Països Catalans ens reunim per tal d'intercanviar opinions i posar-nos al dia. La data en la qual ens trobem no és gens casual. El fet que, durant aquests dies previs a la celebració del dia del llibre i de la rosa, els escriptors estiguin ocupats en viatges i promocions, i per tant, no necessitin escriure ni publicar res amb immediatesa, ens deixa a nosaltres unes jornades de tranquil·litat que aprofitem per aplegar-nos i xerrar sobre la nostra feina amb total llibertat (cosa que no ens podem permetre la resta de l'any). El que al principi van començar essent unes trobades casuales i gairebé clandestines en antres pudents on, acompanyats de vi (negre, esclar), desgranàvem les nostres penes i frustracions per haver escollit el camí d'una feina poc reconeguda, han acabat desembocant, amb el pas del temps, en uns pseudo congressos organitzats amb antelació i que, en els últims anys, han gaudit fins i tot de convidat internacional (aquest any, per exemple, ens visita, directe des de Kyoto, el Negre de Haruki Murakami).

Quan començàvem, només érem "escriptors" del territori estrictament català; aleshores ens anomenàvem Associació de Negres Literaris de Catalunya, però gràcies a les noves tecnologies i, últimament, a les xarxes socials (fèisbuc, twitter i tota la pesca), vam aconseguir posar-nos en contacte amb altres companys d'arreu del territori lingüístic i, d'aquesta manera, eixamplar la nostra associació. Així doncs, ja fa temps que podem gaudir entre nosaltres de la presència dels Negres de Ferran Torrent, Isabel-Clara Simó (que, encara que sembli mentida, es tracta d'un home) o de Manuel Baixauli, provinents del País Valencià; d'una noia guapíssima d'Argelers que escriu els llibres de Joan-Lluís Lluís; o d'una parella (marit i muller, s'entén) d'Es Mercadal que han escrit junts, a quatre mans, tots els llibres de Gabriel Janer Manila i de la seva filla Maria de la Pau. Tots plegats, en el fons, formem la gran i veritable família de les lletres catalanes. Una família forta i, es pot dir que, ja consolidada. I això té mèrit, si tenim en compte que la nostra associació està formada únicament a partir de fons privats, ja que des de la Generalitat sempre se'ns ha negat qualsevol tipus de subvenció. Però vaja, ja hi estem acostumats, a portar una vida d'incògnit. Ens passem la resta de l'any dissimulant, mentint sobre la

nostra feina a familiars, amics... És realment molt dur. Tanmateix, he de dir que aquells que ho passen pitjor són aquells Negres que s'han quedat sense escriptor, en la majoria de les ocasions, per defunció. Nosaltres, sensibles a aquests casos, seguim convidant-los a les nostres trobades anuals i aquest matí, per exemple, m'he creuat amb els Negres de Baltasar Porcel i Jesús Moncada, recordant velles glòries passades:

- He de confessar-te que hi ha fragments de *Camí de sirga* que em semblen sublims...

- No, home, no, tu sí que estaves immens a *El cor del senglar*...

O la desesperació del Negre de Josep Palau i Fabre, que li comentava al de Joan Margarit:

- Quina sort que tens d'estar viu! No saps el material poètic que em va quedar pendent de publicar...

- Sí, clar, clar, clar... – Responia un comprensiu Margarit.

I anar fent. També s'ha de dir que no tot són flors i violes. En els últims anys, els Negres dels escriptors que han assolit més prestigi o més reconeixement per part de públic o crítica, s'han anat distanciant mica en mica de la resta i no és estrany que vegis el Negre d'en Monzó i la d'en Pàmies (que sempre van junts a tot arreu i corre la brama que estan embolicats) i amb prou feines et saludin; o trobar-te el pesat que li escriu les novel·les a en Màrius Serra, sempre fent brometes sobre jocs lingüístics i anagrames... També et pots trobar mig trompa, en un racó, a la Negra de l'Empar Moliner, que sempre s'excedeix una mica massa amb la beguda (ara ja sabem d'on li ve la inspiració). O el d'en Jaume Cabré, sempre donant lliçons d'història... Tots aquests ens miren una mica per sobre l'espatlla als que, tal com diuen ells, escrivim per a "escriptors menors", que no tenen tant d'èxit. Però, en el fons, només aspiren a arribar al nivell, per exemple, d'en Sánchez Piñol, il·lustre Negre compulsiu, que va guanyar tants diners de sotamà, que s'ha pogut permetre el luxe de pagar-se'n un que li escrigui, ara, les novel·les al seu nom. Però bé, això ja és un altre tema i, realment, tampoc hem arribat mai a tenir problemes greus.

La festa o trobada, com vulgüeu anomenar-la, s'acaba sempre amb un brindis al final del sopar. Desitjant-nos sort i inspiració literària pel proper any. Com que aquestes alçades ja hem begut tots (i no només vi) sempre acaben sortint a la llum esbojarrades propostes per tal de canviar l'ordre literari del món, començar una revolta i fer caure la careta a tots els escriptors impostors que s'aprofiten del nostre talent i imaginació. Però són només això, esbojarrades propostes, i quan l'endemà ens aixequem i anem fer un tomb per les paradetes de llibres del centre de la ciutat; si ens trobem, fem veure que no sabem qui som, i caminem silenciosos i ocults entre una massa entusiasmada de lectors, que esperen pacientment que el seu autor predilecte els signi un llibre que no ha escrit, amb una original dedicatòria que ni tan sols ha ideat.

Dalmau Campells

Grup E

Menció

Títol: “Sense lletres no hi ha respostes”

Pseudònim: Martina Martí

Autor: Marina Vidal i Martí

Riera Sant Domènec, 1 A - 08360 CANET DE MAR Tel. 937 956 037 - FAX 937 943 154
b.canet.pgp@diba.cat - <https://www.facebook.com/biblioteca.canetdemar> - <http://bibliotecavirtual.diba.cat>

SENSE LLETRES NO HI HA RESPOSTES

Ara fa dotze anys, dins les magnífiques terres de la mansió Crowss, va passar un fet terrible que va alterar la vida de la família Felton.

L'amo de la mansió, l'Ernest Felton, va ser assassinat en un dels revolts del camí que porta fins al bosc de Willoughy.

Va ser un home absolutament desagradable fins l'últim dia de la seva vida. De caràcter inhòspit, fred i hostil amb tothom, va ser capaç de reunir més enemics que fortuna. A pesar de ser un home ric, l'Ernest Felton vivia obcecada amb la possibilitat de descobrir l'existència d'unes joies que, segons uns, eren llegenda, i segons altres, una autèntica fortuna per descobrir. Des de feia algunes generacions, corria el rumor a la família que dins la mansió hi havia amagat un estoig que contenia un joc de collar i arracades que havien estat propietat d'un membre de la reialesa. Ningú sabia com havien anat a parar a la casa, ni perquè. Però pel sol fet de sentir aquesta història sempre hi havia algun parent disposat a trobar-les. En el cas de l'Ernest, veure passar els dies amb resultats infructuosos fou el motiu que li modificà el caràcter.

En canvi la Rose, la seva esposa, va ser una dama amable i afectuosa. Refinada i sensible, abocada al món de les lletres amb absoluta dedicació. Tant, que inclús foren el motiu del seu epitafi : Sense lletres no hi ha respostes.

Els seus últims anys els va passar amb les mirades de tothom a la seva esquena. Les males veus la prenien per boja i ho atribuïen a la pèrdua del seu marit, del que ella sempre se'n va mostrar enamorada, a pesar de tot. Però la senyora Mancinni, la seva majordoma i amiga, sabia que totes aquelles maledicències no eren més que pura ignorància. La bona Rose Felton, senzillament, es va cansar d'actuar. I finalment va poder dedicar-se a viure tranquil·la sense fer cas als comentaris externs, que per cert la divertien molt. Però això només ho sabia la Margherita Mancinni. Com també només ella va ser testimoni de l'últim desig de la seva senyora:

A cada aniversari de la seva mort, els familiars que la volguessin recordar amb afecte podrien entrar a la seva cambra i des d'allà observar el jardí que només des d'aquella finestra es podia veure en tot el seu esplendor. La resta de dies de l'any la porta de la cambra romandria tancada amb clau. Juntament amb aquest desig n'hi havia un altre: el jardí que tant li havia costat construir havia de quedar inalterable per tots els anys a

venir, fins que algú trobi << *les autèntiques lletres amb les què s' escriuen les respostes* >>. Pocs dies després de pronunciar aquestes paraules la Rose va morir.

Ara la mansió estava a les mans de la seva néta preferida, a qui va transmetre l'amor per les lletres. El primer que va fer en veure-la arribar al món fou brodar-li personalment un gran quadre amb totes lletres de l'abecedari. Cadascuna d'elles estava acompanyada d'una planta a la que li corresponia el símbol d'un arbre o una flor que la representava. Així, la lletra A estava brodada sobre una acàcia, la B sobre una begònia, i així successivament. Amb aquell brodat tant la Violet com el seu germà van aprendre a llegir. I en els dies finals, quan es va dedicar en cos i ànima a construir el jardí, no parava de repetir a la Violet que procurés no oblidar mai aquell quadre que estava destinat a ella més que a ningú altre.

Ara, el dia que es complien els set anys després de la seva mort i seguint com cada any la tradició que ella mateixa havia encomanat, la Margherita va fer girar la clau al pany. L'expectació, no cal dir-ho, era absoluta. La dona es va fer enrere per deixar pas a la jove. Aquesta, tenia l'esperança de trobar una carta de la seva àvia on li expliqués qui havia matat el seu avi i si era cert o no que les joies existien. Però això, si és que de veritat ho sabia –tal i com asseguraven les xafarderies-, segurament s'ho va endur amb ella a la tomba.

Poca estona després, assegudes a la punta del llit, s' explicaven tot el que durant anys s'havia mantingut en silenci per prudència. Davant l'emoció de retrobar-se de nou en la petita geografia que representava l'univers de la Rose Felton, aquelles quatre parets revestides de paper florejat i amb els mobles de roure massís encara intactes a pesar de la capa de pols que els cobria, tant la Violet com la senyora Mancini es van obrir l'una a l'altra per primera vegada des que *l'accident* ho va capgirar tot.

—Marguerita, la necessito. Només vostè pot ajudar-me a descobrir la veritat.

La Violet li agafà les mans, que tenia sobre la falda jugant amb la clau, i li digué:

—Estic convençuda que vostè sap alguna cosa. Almenys podria intentar explicar-me perquè l'àvia estava tan obsessionada amb les lletres i amb la botànica. Jo no crec les males veus, senyora Mancini. No, mai he cregut que l'àvia fos boja. I crec que vostè tampoc. Expliqui'm tot el que sap, Marguerita!

La dona s'hi repensà una mica abans de contestar, i finalment deixà anar un sospir i es disposà a explicar el que portava amagat a dins.

—Com vostè sap—digué—el seu avi, el difunt Ernest Felton, va ser assassinat en un dels revolts del camí que porta fins al bosc de Willoughy. Vostè era molt petita quan va passar. Per això li vam dir que havia estat un accident. Però és ben cert que el van matar.—En aquell moment l'anciana va fer una petita pausa per senyar-se i encomanar-se a la seva Madonna— La policia ens va interrogar a tots. La rutina es va capgirar i com pot imaginar-se els nervis esmolaven l'ambient. Després de molts dies de preguntes interminables i investigacions minucioses, no van poder arribar a cap conclusió determinant. Amb l'únic que ens quedàrem fou amb quatre sospitosos i un mòbil:

El primer de tots, el senyor Owen, el jutge. Aquell dia havia vingut a visitar el seu avi. Ell sempre va mantenir que el motiu de la visita es devia única i exclusivament a l'amistat que els unia. Imagini's, amistat, va dir. Vostè sap com era el seu avi. Però la Policia, encara que no ho va poder provar mai, creia que el jutge Owen tenia coneixença de l'existència de les joies de la família. Sigui com sigui, si realment existeixen, es tractaria d'una autèntica fortuna. En fi—continuà—, el segon sospitós era en Richard, el cotxer. Què vol que li digui.... era un bon home. Em sap greu que morís amb aquesta sospita sobre seu, no crec que s'ho mereixés. El tercer, el doctor Stevenson. D'aquest, ja no puc dir el mateix. Ha! —la senyora Mancinni va fer sonar els dits a l'aire— vaja quin un, aquest! No m'ha agradat mai. Sempre me'l vaig mirar amb recel. I qui ho diria, després de morir el seu avi mai més es va interessar per nosaltres. Això sí que em sembla sospitós. De ser un hipòcrita, vull dir.—La Violet va somriure deixant entendre que la comprenia i que confiava en la seva observació. — Doncs bé, el quart i últim... en realitat és quarta. Es tracta de Lady Sophia Shergold. Oh Dio, quina serp!—se senyà de nou—.Si vostè l'hagués conegut...Quina manera de perseguir el senyor Felton!

En sentir això la Violet va fer senyal de sorpresa.

—Perseguir?—preguntà amb cert escepticisme—. Vol dir que...?

—I tant que ho vull dir! I no es molestava a dissimular ni davant la Rose. Ella va ser una de les instigadores a fer córrer el rumor que la seva àvia estava perdent el cap. Quin valor! —aixecà la vista enlaire i va fer que no, amb els ulls tancats.- La pobre Rose va aguantar-ho tot amb una resignació digna d'una veritable signora.

En veure que se li humitejaven els ulls, la Violet va fer un cop d'ull instintiu a l'habitació en busca d'algun pretext per distreure-la.

—Ja gairebé havia oblidat aquest quadre! —va dir la noia—.Ho recordes Margherita? Les dues obsessions de l'àvia... Perquè no m'ho expliques?

La dona va fer un petit somriure.

—Au va, no sigui criatura, senyoreta Felton. Vostè sap que la seva àvia era una persona culta i sensible. No es tractava de cap obsessió! Per l'amor de Déu, eren els seus únics refugis!

En aquell moment s'aixecà i s'acostà fins el quadre.

—Va ser així com els va ensenyar a llegir i escriure. A d'acàcia, B de begònia, C de calèndula.

—A d'acàcia, B de begònia, C de Calèndula, D de dàlia... —repetí la Violet—. I tant que ho recordo. Encara és l'hora que inevitablement ho faig servir quan he de lletrejar alguna paraula. I recordo les hores que havíem passat junts, ella, el meu germà i jo. Però després, des de la mort de l'avi, es va tancar i mai més va ser la mateixa. Sobretot quan no feia altra cosa que dedicar-se a aquest jardí. —S'aixecà i anà fins la finestra—. Tampoc va voler que es canviés mai cap planta, oi?

—Així és—la senyora Mancini s'apropà a la Violet i ara totes dues parlaven observant el meravellós jardí a través de la fina capa de pols que s'havia anat acumulant als vidres.—Va ser taxativa, amb això.

—No em dirà que una mica maniàtica, almenys, sí que ho era la meva àvia.

—No es tracta d'això. Per ella les lletres ho eren tot. Creia que ajuden a construir les persones, i a mantenir-ne ferm l'esperit.

—Per això el seu epitafi? —la Violet assenyalà la petita llosa de pedra sota l'eucaliptus.

—Suposo que sí. Però insisteixo que no eren manies. Tot el que feia tenia una raó de ser.

—Però perquè es va tancar tant?

—Potser perquè el que tenia al seu voltant no valia massa la pena.

—Ni tan sols tu, Margherita?

La senyora Mancini va somriure amb picardia i la noia va descobrir-hi una espurna de complicitat cap a la desapareguda Rose Felton.

—Creus que ella sabia qui el va matar? —preguntà la jove.

La senyora Mancini arronsà les espatlles.

—M'agradaria saber què la va empènyer a fer així el jardí. Vull dir que només es pugui veure en la seva totalitat des de la seva finestra. És ben curiós, no li sembla? Si es contempla des de qualsevol altre lloc de la casa sempre hi ha un racó o altre que queda amagat a la vista. En canvi des d'aquí...

—No hi ha dubte que és una meravella—digué la majordoma amb evident orgull—, una autèntica joia.

—Per cert—seguí la jove—, què me'n dius, de les joies? Creus que existeixen?
L'anciana arronsà les espatlles de nou.

Totes dues restaren una estona en silenci, contemplant allò pel que tant havia lluitat la Rose Felton i pel que se la va menystenir injustament. La Violet començà a nombrar en un murmuri el nom de les plantes que veia des d'allà, des d'una punta a l'altra. V de violeta, A d'acàcia, I d'iris, G de gardènia... De cop, adonant-se què significava realment aquell joc, va fer un crit.

—No pot ser! —digué amb les mans contra els vidres, absolutament sorpresa.

—Senyoreta Felton! Què és el que passa?

—Són lletres Margherita, són lletres! Lletres!

—De què parla?

—Margherita, ho hem tingut aquí davant durant tots aquests anys! —La Violet va agafar la majordoma i la va posar bé davant la finestra.

—Fixa't, Marguerita. Fixa't amb el jardí. Què hi veus?

—Com, que què hi veig? Fiore, senyoreta, fiore!

—T'equivoques! Són lletres. Ho veus? V de violeta, A d'acàcia, I d'iris, G de gardènia... va anar seguint fins que va lligar totes les lletres i en va obtenir una frase: *Vaig ser jo*.

Seguiren l'exercici, fins que en van desxifrar una altra: *Les joies estan enterrades sota l'acàcia*.

—L'àvia no construïa un jardí, Margherita! Ens estava escrivint un missatge!

La Violet estava absolutament perplexa.

Llavors la senyora Mancini va agafar aire i amb posat solemne va dir:

—Sense lletres no hi respostes, senyoreta Felton.

—Així doncs—digué la Violet, lligant caps—tu sempre ho has sabut...

La fidel majordoma i amiga Marguerita Mancinni li va picar l'ullet i va sortir de la cambra que, ara sí, podria deixar oberta per sempre més.

Pseudònim: MARTINA MARTÍ

GRUP E